

3. A holka, kterou nikdo neměl rád,
si dala dvěstě fotek udělat,
přečetla třikrát každý inzerát,
co vyšel v Mladém světě.

Jak ale běží týden za týdnem
ptá se, kde jsou ti čtyři v zeleném,
proč mlčí značka Odepíšu všem,
ta šance v jedné větě.

Každý z nich jistě dávno napsat chtěl,
pak se však ztratil, zranil, uhořel
Věděl přitom míň, než málo o ní.
Tak jak hejno, které odlétá
ze spárů zimy někam do léta,
ona míří k Benefici černých koní.

4. A jak Golem, jemuž vzali šém,
je tenhle mladík s divným pohledem,
maliny světa slévají se v džem,
když nikdo neví, kdo jsi.

Tamtoho vedle, toho ale znáš,
má bílé vousy, je to Mikuláš,
ti, kterým rozdál dárky i svůj plášť,
už těžko vzpomenou si.

Jen další vousáč, co je bez peněz,
včera byl někým, ale kým je dnes?
Lidská paměť není paměť sloní.
Uhání proto nocí na saních
a práská bičem, aby ještě stih'
všechny známé v Benefici černých koní.

5. Na tvářích stopy noci probdělé,
z hospod se trousí strážní andělé.
nemůžou lítat, jsou dost při těle
a chodí nešikovně.

Přesto se snaží, každé pondělí,
aby si aspoň matně vzpomněli,
kam se jim jejich lidé poděli,
ach, proč jen nešli rovně.

Anděli strážný, mocný přelude,
nehledej v nebi, tam to nebude,
mraky vodu a ne slzy roní.
Ta tvoje voda, ta je bez chuti,
s pozemskou solí nemáš vyhnutí.
Musíš dojít k Benefici černých koní.

6. Já svoje okno radši zacloním,
mám tu ty krásky, snad se vrátím k nim,
anebo půjdu, vedle zazvoním
ať poznám, kdo tam bydlí.

Ta co mi přišla právě otevřít
není moc k světu, stejně jak ten byt,
já ji však můžu rumem pohostit
a nabídnout jí židli.

Napohled jsem jak duo komiků,
naštěstí tady máme muziku,
zpívám lalala, jenom pro ní.
I špatné písně jsou jak dobrý kliš,
lepší nás k sobě, a já cítím z nich
skřípat dveře Benefice černých koní.

Bude mi lehká zem Petr Hapka/Jana Kirschner

C **Gmi**
1. Mám pěknou sirku v zubech, krempu do čela

F **Fmi**
a bota zpuchřelá mi vrásky nedělá.

C **G**
jen tou svou sirkou škrtni ať se ohřejem

C **F**
až přikryje nás zem tak už si neškrtnem.

C **Gmi** **F** **Fmi**
R: Má lásko, jen ty smíš kázat mi nad hrobem,

C **G** **C**
má zem pak bude lehká, bude mi lehká zem,

F **C Gmi Ami Fmi C G C F**⁷
bude mi lehká zem, ááá...

2. Mám tu svá vysvědčení, pohlednici z Brém
a proti pihám krém, co s nimi, čert je vem.
Ten čert sám brzo zjistí že má v podpaží
moc těžké závaží a někde v poli rozpaží.

R:

3. Tak dobré ráno milé myši v kostelích,
tak ať vam chutná klíh všech křídel andělských.
A dobrý večer sovo, která myši jíš,
ptáš se zdali i my vzali zavčas pali, jářku to si piš!

R:

4. Už nemám ani klobouk, pluje povětřím,
jak zvony hledá Řím, či sebe sama, co já vím.
Jen to že co mám tebe už tíží necítím,
ááá...

R:

G⁹⁺ (G)

1. Hospůdka páté cenové skupiny,

Cmi⁷

na zemi bláto, ve stěnách pukliny,

G

Hmi

Ami⁷

D

no není bůhvíjaká, no není bůhvíjaká,

D⁵⁺ (D⁷)

G

no není bůhvíjaká.

Jenže mě stačí, jen žádný obavy,
s borcema pivo leju si do hlavy,
pijeme na stojáka, pijeme na stojáka,
pijeme na stojáka.

G⁹⁺ (G)

Na jídelním lístku co bych asi měl tak číst,

D

měl tak číst, měl tak číst,

G

D

dávno vím co na něm stojí, jenom buřty a pivo a nenávist.

V hospůdce páté cenové skupiny,
v hlavě mám pivo, ale ne piliny,
tam venku zmeškal jsem start,
tam venku zmeškal jsem start,

D⁵⁺ (D⁷)

G

zmeškal jsem start.

2. Co mi svět dává, nespletu do věnce,
to všechno vzal by bezrukej z kredence,
čmárám si na umakart, čmárám si na umakart,
čmárám si na umakart.

Na jídelním lístku co bych asi měl tak číst,
měl tak číst, měl tak číst,
nabídka je pořád stejná, jenom buřty a pivo a nenávist.

V hospůdce páté cenové skupiny,
ať hodí šutrem, ten kdo je bez viny,
šéfíku ty to nejsi, šéfíku ty to nejsi,
ty to nejsi.

3. Jen si svý řeči nabouchej do kecek,
nezkoušej na mě, že nikdy nemáš vztek
a na ten připijem si, a na ten připijem si,
a na ten připijem si.

Z jídelního lístku tady nemá smysl číst, ani jíst,
ani nic,
koukni kolem a co vidíš, jenom buřty a pivo a nenávist.

V hospůdce páté cenové skupiny,
nemám svou starou, jen od ní modřiny,
jinak mi nedává nic, jinak mi nedává nic,
nedává nic.

4. Pojdte se bavit, nebudem zdeptaný,
ruce té sochy z růžové fontány
narveme do popelnic, narveme do popelnic,
narveme do popelnic.

...a ty nóbl kabáty
narveme do popelnic, narveme do popelnic,
...a ty nóbl autíčka
narveme do popelnic, narveme do popelnic,
...a lásku a všecko hezké
narveme do popelnic, narveme do popelnic,
do popelnic.

A **D** **E**
1. Dívám se dívám a ty spíš,
A **D**
matně se leskne malý kříž,
stoupá a klesá tvoje hrud',
E **A** **E**
a já si říkám Bůh jen suď, Bůh jen suď.

Zdali až jednou blýskne se
a vítr liják přine se,
vezmeš mě k teplu pod tvůj plášť,
jestli to pro mě uděláš.

A **E**
2. Když budu sedět nehnutě
A**maj**⁷ **H**
a zase znovu zklamou tě
E **A**
svým dojmem, že jsem na poušti
H **E** **H** **E**
a že mě štěstí opouští, opouští.

A **D** **E**
Zeptáš se kam jsi oči dal,
A **D**
tvá šťastná hvězda svítí dál,
C# **D**
jdi za ní já tu držím stráž...

A **F#mi** **E**
Tak se ptám, jestli to uděláš,
A **D****maj**⁷ **E**
tak se ptám, jestli to uděláš,
A **G**⁷
pro mě uděláš

C **F** **G**
3. Co když se těžce zadlužím
C **F**
i ten kříž prodáš - co já vím,
když mě mé masky unaví
G **C** **G**
stáhneš mě k sobě do trávy, do trávy.

A klidně řekneš hroznou lež:
na svoje léta hezkej jseš,
před sebou ještě všechno máš,
jestli to pro mě uděláš.

4. Co když mě zapřou přátelé
 a budu s cejchem na čele
 podroben strašné žalobě,
 vzkážeš mi: stojím při tobě, jen při tobě.

Jediná vždycky budu stát,
 i když ti celý svět dá mat,
 věřím ti všechno - braň se, snaž...

Jen se ptám zda to uděláš,
 jen se ptám jestli to uděláš,
 pro mě uděláš.

5. Stoupá a klesá tvoje hrud',
 tak spolehlivě jako rtuť
 na teploměru našich dní,
 ráno svět zuby vycení, vycení.

A mně se mnohé nezdaří,
 ale tvé prsty po tváři,
 mi zvolna přejdou každý zvlášť...

Vím že to pro mě uděláš,
 já vím že to pro mě uděláš
 pro mě uděláš.

A D E A D E A Dmaj7 A

Hlava kance

Petr Hapka/František Segrado

---

1. Mé sny jsou špína chlapi, maj' nemoci a drápy
a přicházejí v kápích mě v něco proměnit.
Dnes byl jsem hlavou kance nad krbem zazobance,
ach, promarněné šance, kdo o vás chtěl by snít?

Mám ukrýt pod podušku nůž, nebo radši pušku,
anebo nočním bůžkům dát oběšenou myš?
[: To mé sny nezažene, zas osloví mě: Křene,
své šance promarněné, ty vem na hřbet jako kříž.

2. A ráno, co se změní, v zrcátku na holení
své zuby na mě cení ta kančí hlava zas.
A mele známou znělku: z těch ženských k světu vcelku,
jsi moh' mít za manželku snad každou, měl jsi čas.

Sám piju ve své skrýši a zpod postele slyším
své spokojené myši, já nechal jsem je žít.
[: Má stará hlava kance je prosta elegance,
a přesto mám své šance, ty půjdu promarnit. :]

Kocour se schoulil na tvůj klín

Petr Hapka

1. Kocour se schoulil na tvůj klín,
u nohou spí ti dalmatin
v pozicích lvů co zdobí banku,
i sama noc má na kahánku,
jen ty se ještě ještě bráníš spánku
a síle starých vín.

2. Jak dlouho to však vydržíš,
už na kostele zlatné kříž,
ne ani jeho svatá záře
nenajde důlek do polštáře,
natož pak obrys mužské tváře
a ty to dobře víš.

R: Má krásko s přetěžkými víčky,
snad je tvůj rytíř na cestách,
snad si tvou krajku od spodničky
stírá prach, stírá prach
na cestách.

3. Až přes řeku a do strání
se rozléhá tvé volání
i Jonáš ve velrybím břiše
by tvoje slova musel slyšet,
vždyť voláš tišeji než tiše,
kdo se ti ubráni?

4. Vidíš však nebo nevidíš,
jak na kostele zlatné kříž,
ani ta jeho svatá záře
nenajde důlek do polštáře,
natožpak obrys mužské tváře
a den je blíž a blíž.

R: Má krásko s přetěžkými víčky,
kývou se, kývou misky vah,
na jedné krajce od spodničky,
na druhé, na druhé
víří prach.

5*. I ve zvířeném prachu cest
vidím tě lampu k oknu nést,
tvá silueta ale bledne,
kdo pohlédne, už nedohlédne
snad ještě můra k lampě sedne
ja však znám tu lest.

R: Má krásko s přetěžkými víčky,
i když má víčka tíží prach,
tak po tvé krajce od spodničky
teď bych už nerad sáh.

D Hmi
1. Za mostem v úzké ulici
F#mi Hmi
je krámek z dálky vonící
D Hmi
meduňkou, rdesnem, skořicí,
Emi⁷ A
ale hlavně, ach jo.

Emi⁷ A
Léta snad z úcty k tradici
Emi⁷ A
kupují celou krabici
Emi⁷ A
a přes ní i papír balicí,
Emi⁷ A
cítím, že řekneš, ach jo.

D Hmi F#mi Hmi
R: Ty jsi má levandulová,
D Hmi Emi⁷ A
úplně celá celičká, levandulová,
Emi A Emi A
nádherně levandulová,
Emi⁷ A⁷ D Hmi Emi A
hmm, levandulová.

2. Ne vždycky vařím dobroty
a občas mívám teploty
a nekapu ti do noty
a často vzdychám, ach jo.
Sotva však cinkneš za vraty,
otevřu, koukám, no a ty
upadáš vesměs v záchvaty
a vždycky voláš, ach jo.

R: Ty jsi má levandulová,
nádherná, celá levandulová,
famózně levandulová,
hmm, levandulová.

3. Už dobře pětadvacet let
si honem běžíš přivonět
a dřív než začneš vyprávět,
cos viděl - šeptáš ach jo.
Mívám chuť žárlit na ten květ,
to ovšem znáš už nazpamět,
ať uschlé lístky vezme čert,
říkáš i bez nich, ach jo.

R: Budeš má, levandulová,
navždycky celá, celičká, levandulová,
famózně, nádherně levandulová,
hmm, levandulová.

Milostný dopis Haně Z

Petr Hapka/Richard Müller

C   **Cdim**   **G7**   **C**
1. Byl tu ten doktůrek, měl sebou pinzetu,
C   **Cdim**   **G7**   **C**
jehly a kladívko, vše v ryzím zlatě,
E   **Ami**   **E7**   **Ami**
prohlíd' tě vědecky od hlavy k patě,
D7   **G7**   **C**
jenže už není tu.

C   **Cdim**   **G7**   **C**
Zkoumal tvé obliny, měřil tvou postavu,
Emi   **Edim**   **H7**   **Emi7**
pak za to zaplatil vysokou cenu,
A9   **G**
kolem úst mívá teď zelenou pěnu
A7   **D7**   **G**
za mříží ústavu.

C   **F**
R1: Jednu noc jste byli sami
C   **D7**   **G**
ve tvém bytě nad střechami,
C   **F**   **Ab**
všude voněl příslib slastí
                          G7   **C** **F7** **C**
jako v temném jícnu pastí sýr.

2. Pak vešel dirigent i se svým klacíkem,
hned ho chtěl vytáhnout, kdo z nás je svatý?
Proč potom spolykal barbituráty,
proč hráli requiem?

Byl i kardinál, na nohou sotva stál,
přesto hned ve dveřích koukal jak z jara.
Nebo ten diplomat z Kilimandžára,
údajný kanibal.

R2: Chtěli s tebou zůstat sami
ve tvém bytě nad střechami,
tam, kde voněl příslib slastí
Ab   **C**   **D7**   **G**
jako kus sýra v temné pasti.
C   **F**   **Ab**
Z lůžka, kde jste spali nazí,
                          G7   **C** **F7** **C** **F7** **C**
dá se však jen cestou zkázy jít.

3. Ptáš se mě: Jak to víš? - jak bych moh' nevědět?
Ten kdo ti na dveře přikládá ucho
kdykoli může chtít na hlavu důchod,
Ví kde se končí svět.

Vím, kde se hroutí svět, znám řeku do pekla,
tvůj Dior Poison obstará bárku,
tak jako plameny Johanku z Arku
touha mě oblékla.

R3: Tak tě prosím, buďme sami
v tom tvém bytě nad střechami,
splň ten strašný příslib slastí,
Dobrovolně já umřu v pasti.

Tvoje stehna jsou dva vrazi,
jenže mě to, ne, nerozhází,
jednu noc ať, jsme tu nazí
a pak půjdu cestou zkázy rád.

Parník se potápí, kapela hraje

Petr Hapka

---

1. Už jsem to pochopil, loď klesá ke dnu,
vzduch venku znachověl, já uvnitř blednu,
k tomu zní písnička, neodbytná je,
parník se potápí, kapela hraje.

Obzor se naklonil v paprscích luny,
vidím, že ukradli záchranné čluny,
přesto se flirtuje, začíná zkraje,
parník se potápí, kapela hraje.

R: Kapela vyhrává, kdo pláče, prohraje,
prý jen těm veselým platí pas do ráje,
výskni si, když ti strach srdce vzal do tlapy,
kapelník děkuje, parník se potápí.

2. Pohnuté vzpomínky štípou jak raci,
vycpaný buditel zvolna se kácí,
vzpíná se lipizzán z vídeňské stáje,
parník se potápí, kapela hraje.

Lichvář je kavalír, běhna je paní,
učitel národů propadá z psaní,
ještě se splétají fakta a báje,
parník se potápí, kapela hraje.

R:

3. My, co jsme vypluli, nemůžem zpátky,
tak jako do lahví šampusu zátky,
kdo by šel po stopách, nerozezná je,
parník se potápí, kapela hraje.

Kéž by mne přitiskla na bujná prsa,
ta která s hlavou vzad tu nejlíp trsá,
snad mi pak odhalí i hlubší taje,
parník se potápí, kapela hraje.

R: Jen ať se vyhrává, jinak se prohraje,
někam to dotáhnem, do pekla, do ráje,
výskni si, když ti strach srdce vzal do tlapy,
parník je v pohodě, teprv se potápí.

Rozeznávám

Petr Hapka/Richard Müller

- Dmi7** **G7** **Cmaj7** **Ami**
1. Máš tucty známých, ale kdo tě zná?
Dmi7 **G7** **Cmaj7**
Máš vlastní píseň, kdo však ví jak zní?
Dmi7 **E** **Ami7**
Máš pocit, že jsi zakutálená,
D9 **Dmi7** **G7**
jak drobná mince pod rohožkou dní.
- Dmi7** **G7** **Cmaj7**
R: Já však rozeznávám, zvuk chůze, co se odráží
Ami **Dmi7** **G7** **Gmi**
od výloh hlučných pasáží, tvou samotu, tvé závaží.
A7 **Dmi7** **Ddim** **Cmaj7**
Já vždy rozeznávám, tvé boky když jdeš ulicí,
Ami **D9** **F** **G** **C**
tvé vlasy mezi pšenicí, tvou vůni mezi tisíci.
Cmaj7 **Dmi7** **F** **G**
já vždy rozeznávám, hravě rozeznávám.
2. Máš pravdu, ale kdo ti za ni dá?
Máš hlavu plnou utajených snů.
Máš podezření, že jsi vlastně zbytečná,
jak malá piha skrytá pohledům.
- R:
- Gmi7** **C7** **Fmaj7** **Dmi**
3. Máš svoje léta, právě jako já,
Gmi7 **C7** **Fmaj7**
máš načase jít už vlastním barvám vstříc.
Gmi7 **A** **Dmi7**
Lásko, jsi, nejsi neviditelná,
G9 **Gmi7** **C7**
já věřím, že ti budu moci říct.
- Gmi7** **C7** **Fmaj7**
R: Já vždy rozeznávám, tvé boky když jdeš ulicí,
Gmi7 **C7** **Cmi**
tvé vlasy mezi pšenicí, tvou vůni mezi tisíci.
Gmi7 **Gdim** **Fmaj7**
Já tě rozeznávám, jak vlčí máky v osení,
Dmi **G9** **Bb** **C** **F**
jak ostrov mezi dlážděním, tvá grácie se nemění,
Fmaj7 **Gmi7** **Bb** **C** **F**
já tu rozeznávám...

Šaškové počmáraní

Petr Hapka/Bolek Polívka

- C** **H7** **Dmi** **G7**
1A. Koukněte na toho fintila, pod krkem žlutého motýla,
Dmi **G7** **F** **G7** **C** **G5+**
zelenej klobouček do týla, šoupne si na bílou pleš.
C **H7** **Dmi** **G7**
I když ten tralalák padá mi, hlavně že vyhrává barvami,
Dmi **G7** **F** **G7** **C** **C7**
hlavně že vyhrává barvami, zase jsem šťastnej jak veš.
- F** **Fmi**
1B. Co po mne chceš, pravdu, či lež,
C **C7**
zkus ty dvě rozeznat a pak se směj,
F **Fmi**
barevný svět láme mi hřbet,
Emi **Ebmí** **Dmi** **G7 (G5+)**
přesto chci být šašek počmáranej.
- 2A. Ucho mi hryžou jak oplatku,
s rozběhem kopou mne do zadku,
tvrděj, že všechno je v pořádku,
když mi daj mizernej plat.
Když ale koukám se na lidi,
všechno tak černě zas nevidím,
všechno tak černě zas nevidím,
ještě se dovedem smát.
- 2B. Takže se snad není co bát,
úzkost ma tlapy jak Cassius Clay,
ten věčnej strach na miskách vah
převážit chce šašek počmáranej.
- 3A. Kampak tam ve světě rozumu, strkat prý své nosy na gumu,
určitě od rumu z konzumu tak strašně červené jsou.
Ptám se však tebe, náš osude, co bude až tady nebude,
co bude až tady nebude dojemně pitomá šou.
- 3B. Bláhová šou, šaškové jdou,
barevnou naději vytrískat z ní,
hledáme brod uprostřed vod,
my věční šaškové počmáraní.
- 4A. Ptám se však tebe, náš osude, co bude až tady nebude,
co bude až tady nebude dojemně pitomá šou.

S cizí ženou v cizím pokoji

Petr Hapka/Michael Kocáb

(v originále v c moll, s kapodastrem ve 3. pozici)

Ami E⁵⁺ Ami E

- C** **Dmi**
1. S cizí ženou v cizím pokoji
Ami **A** **Dmi G** **C**
zdá se, že tu pro mne končí jeden flám,
Dmi
na to, kde začal, marně vzpomínám,
Ami **E**
jsem jak vagón, když ho odpojí.
- F** **Gmi**
S cizí ženou v cizím pokoji,
Dmi **A** **Dmi C F**
když jsem jednou tady, tak by nemělo
Gmi
být tu jinak, nežli pěkně veselo,
Dmi **G**
proč oba dva teda chcem zívát až běda?
C **Dmi**
Jsme jak zašlí svatí v orloji,
Ami **E** **Ami G C** **Dmi Ami E**
já a cizí žena v cizím pokoji, na na na na...

[: **Ami E⁵⁺ Ami E** :]

2. S cizím ženou v cizím pokoji,
tam, kde starý fíkus tiše uvadá,
ani on už není, co byl za mlada,
takhle skončí, kdo se spokojí

s péčí ženy v tomhle pokoji,
kdo mě zná, ten řek' by: To je k nevíře!
Budík, který tiká na dně talíře,
ten jakoby věřil a nestrane měřil
kdo se bojí a kdo nebojí
když je s cizí ženou v cizím pokoji.

3. S cizí ženou v cizím pokoji
nějak nejsem ve své kůži, řekl bych,
snad tu schází něha, snad tu schází hřích,
nejspíš mi tu schází obojí.

S cizí ženou v cizím pokoji,
proč jsem předně vůbec, a proč v pyžamu,
proč se dívám, jak jí zbytek salámu, fuj!
proč neřeknu: madam, tak sbohem, já padám.
Vidím, že to za moc nestojí,
sbohem cizí matko v cizím pokoji.

4. Proč ta žena v tomhle pokoji
mi však pořád tolik známá připadá,
stejně jak ten pokoj, jak ta nálada,
jako rána, co se nehojí.

S cizí ženou v cizím pokoji
už jsem dlouho nebyl, já to nějak splet',
byl jsem tam, kde bydlím nejmíň dvacet let,
a to, co mám v domě, je rozhodně pro mně.
Stejně jako chůze v postroji,
jsem tu se svou ženou ve svém pokoji.

Štěstí je krásná věc

Petr Hapka/Richard Müller

---

1. Například východ slunce a vítr ve větvích,
anebo píseň tichou jak padající sníh,
tak to prý nelze koupit za žádný peníze,
jenže zbývá spousta věcí, a ty koupit lze.

R: Jó, vždyť víš, štěstí je krásná věc,
vždyť víš, štěstí je krásná věc,
štěstí je tak krásná a přepychová věc,
ale prachy si za něj nekoupíš.

2. Jó kartón marlborek a taky porcelán
s modrýma cibulkama, tapety, parmazán,
pět kilo uheráku nebo džíny Calvin Klein,
tak to možná není štěstí, ale je to fajn

R:

3.=1.

4. Takovej východ slunce je celkem v pořádku,
peníze mám ale radši, ty stojěj za hádku,
a proto když se dočtu o zemětřesení
nebo o bouračce, no tak řeknu: K neuvěření!

R: (3x)

- Ami** **Dmi**
1. Jsem hladce oholen, tak to mám rád,
E
do klopky vetknul jsem karafiát,
Dmi
v proužkovém obleku úplně fit,
Ami
škoda že nemám, ach nemám, kam jít.
Dmi
Přitom tam z venku zní obrovský chór,
G
vzruší to kdykoliv, v úterý kór,
E
každý se tuží a já přesto zas
Ami Dmi
půjdu jen zabíjet a utloukat čas,
E Ami
utloukat čas a zabíjet čas.
Utloukat čas a utloukat čas, jen utloukat čas.
2. Agenti získávají informace,
gangsteři zalehli na matrace,
sebevrah dívá se do údolí,
diváci ČTV na cokoli.
Vězni se pustili do pytlíků,
dobráci dělají politiku
pro lepší příští a pro dobro mas,
jenom ja okouním a utloukám čas...
- Ami** **E7**
3. Cestovní kancelář za tři stovky
F
pořádá exkurze do Perlovky.
G
Karel Gott maluje jako Van Gogh,
Dmi
houmlesák motá se bludištěm stok.
Ami
Na Můstku rozkvétá zábavní sport,
Dmi
stařeček strká si do jícnu kord.
E
Kasař se rozhodl pro jednu z kas,
Ami
jen já tu zpívám, čímž utloukám čas,
E7 F G Dmi Ami Dmi E
a utloukám čas.

4. Ministr kultury popřává sluch
pánům, co zvyšují produkci stuh,
v kamenném divadle dává se hra:
Život a dílo A. Schwarzeneggra.
Všude to swinguje, všude je kvas
a přesto zdá se mi, kdekoho z nás
jako ty zaběhlé hafany ras
pozvolna zabíjí utlouká čas...

Žít a nechat žít

Petr Hapka/Hana Hegerová

1. Je ráno, jedou popeláři sklízet špačky cigaret,
s nimi běží úsvit snídat úmysly a zbytky vět.
A malý princ se vrací z flámu, v knoflíkové dírce květ,
kdo ho ale doma pozná, ten flám trvá třicet let.
Pan Hamlet si šeptá s lebkou, brzo však začne klít,
na její čelo někdo napsal: Žít a nechat žít.
2. Mlhou si davy Abrahámů klestí cestu na kopec,
a každý z nich má s sebou špagát, pochodeň a pevnou klec.
Ahasver jede autobusem na konečnou stanici
a tu prý brzy ohlásí neón zářící.
Ve velkých křeslech se zas mudrci budou přít
o současném smyslu věty Žít a nechat žít.
3. Znavení zvláštní přidělenci hloubají, kdo je přidělí,
ty víš, že účel světí prostředky, kdo však světí účely?
Dokonce ani velvyslanec neví, kdo ho velvyslal,
zná jen pokyn, aby svého pokra dobře hrál.
Drákula si dnes nechal tři deci krve vzít
a novinářům řekl jenom: Žít a nechat žít.
4. Pohledná Kirké v tmavých brýlích vidí důvod zajásat,
v jedné noci stihla zaklít čtyři chlápky do prasat.
Hrdina dřiny maratónu s pohárem a s kyticí,
se směje na mrzáka s berlí: Chlapče buď vždycky nad věcí!
A řeka je dnes znova jak pár let nevětraný byt,
z něhož někdo loni volal: Žít a nechat žít.
5. Už letí láhev šampaňského křtít další loď Titanic,
na bulváru zatím sedí spokojený pokladník.
Herečky končí představení i mě někdo představil,
představy hryžou do mých snů, jak do stromů zuby pil.
Amplión na náměstí vyhrává skvělý hit,
jmenuje se samozřejmě Žít a nechat žít.